

پیام هفت

اهمیت نهادی مصالح معبد

مطالعه متون مقدس: ۱ پادشاهان ۵: ۱۵-۱۸؛

۶: ۷، ۱۰-۹، ۱۶-۱۵، ۲۳، ۳۴-۳۱، ۳۶؛ ۷: ۱۴-۱۵؛ ۲۱

۱. برای اینکه مصالح بنای خدا شویم، ما باید مسیح را در مرگ او (حاکمی از صنوبر)، مسیح را در رستاخیز او (حاکمی از سرو آزاد) و مسیح را به عنوان روح (حاکمی از چوب زیتون) تجربه کنیم:

آ. مسیح مصلوب شده و رستاخیز کرده، که روح شامل تمام عیسی مسیح و حضور خدای سه یکتای پروسه دیده است، همان واقعیت مصالح بنا سازی کلیسا به عنوان معبد خدا بوده، توسعه و گسترش مسیح است - فیلیپیان ۱: ۱۹-۲۱؛ ۱ قرنیتیان ۳: ۹، ۱۲، ۱۶-۱۷.

ب. ما باید به مسیح مصلوب شده و رستاخیز کرده به عنوان روح اجازه دهیم تا خودش را در وجودمان بنا کند تا اینکه بتوانیم نهایت مسرت را از مسیح داشته باشیم تا مباشران نیکوی فیض گوناگون خدا (تأمین غنی حیات) برای بنا سازی کلیسا به عنوان معبد خدا باشیم - افسسیان ۳: ۲، ۱۶-۱۷؛ ۱ پطرس ۴: ۱۰-۱۱.

۲. صنوبر حاکمی از مسیح مصلوب شده است - ۱ پادشاهان ۶: ۱۵، ۳۴؛ ر.ک. پیدایش ۶: ۱۴:

آ. در دوران باستان، یهودیان بالای قبرهای خود درختان صنوبر می کاشتند؛ از این جهت، صنوبر حاکمی از انسانیت مسیح در مرگ او، [یعنی] عیسی مصلوب شده، است - ۱ قرنیتیان ۲: ۲.

ب. درهای معبد از چوب صنوبر بوده و با کروبیان و درختان خرما تراشیده شده بود - ۱ پادشاهان ۶: ۳۴-۳۵، ر.ک. حزقیال ۴۱: ۱۸-۲۰:

۱. کروبیان نشانگر جلال خداوند است که بر آن موجودات ظاهر شد (۱۰: ۱۸؛ عبرانیان ۹: ۵)، و درختان خرما نشانگر پیروزی مسیح و قدرت ابدی و همیشه موجود مسیح است (حزقیال ۴۰: ۱۶؛ مکاشفه ۷: ۹).

۲. نقش های تراشیده شده درختان خرما و کروبیان بر درهای چوب صنوبر نشان می دهد که پیروزی مسیح و جلال خداوند، از طریق رنج ها در درون وجودمان «حک شده» است - اعمال ۱۶: ۷؛ فیلیپیان ۳: ۱۰؛ ۲ قرنیتیان ۴: ۱۰-۱۲.

۳. سرو آزاد حاکمی از مسیح رستاخیز کرده است - ۱ پادشاهان ۶: ۹-۱۰، ۱۵-۱۶، ۳۶:

- آ. سروهای آزاد برکوه های لبنان می روید؛ از این رو، سرو آزاد حاکی از انسانیت مسیح در رستاخیز، [یعنی] مسیح رستاخیز کرده است - مزامیر ۱۰۴: ۱۶؛ غزل غزل ها ۴: ۸.
- ب. مسیح رستاخیز و صعود کرده به عنوان پادشاه، سروی با عظمت و پرشکوه از خاندان داوود است - حزقیال ۱۷: ۲۲-۲۳؛ رومیان ۱: ۳-۴؛ اعمال ۲: ۲۲-۲۴، ۳۶-۳۲؛ عبرانیان ۲: ۹.
- پ. ما باید کسانی باشیم که مانند سروهای آزاد لبنان، ریشه های خود را به درون مسیح می فرستند، که باعث شود ما در حیات رشد کنیم همانطور که در خانه یهوه کاشته شده، در صحن های خدایمان شکوفا می شویم، و در وقت پیری نیز میوه آورده و ترو تازه و سبز خواهیم بود - هوشع ۱۴: ۵-۹؛ مزامیر ۹۲: ۱۲-۱۴؛ ۲ پادشاهان ۱۹: ۳۰.
- ت. کلیسا مخزن و انبار قدرت رستاخیز مسیح است؛ وقتی که این قدرت در مسیح عمل کرد، او را سر قرار داد؛ وقتی این قدرت در ما عمل می کند، ما را بدن او می سازد - افسسیان ۱: ۱۹-۲۳؛ رومیان ۸: ۲، ۱۱؛ ۱۲: ۱-۲؛ فیلیپیان ۳: ۱۰.
۴. چوب زیتون حاکی از مسیح دگرگون شده به عنوان روح حیات بخش است - ۱ پادشاهان ۶: ۲۳، ۳۱-۳۳؛ ۱ قرنتیان ۱۵: ۴۵:
- آ. روغن زیتون نماد روح خداست. بدین جهت، چوب زیتون حاکی از انسانیت مسیح در روح خداست، همان مسیح مسح شده، که همچنین روح مرکب به عنوان مسح است - عبرانیان ۱: ۹؛ ۲ قرنتیان ۱: ۲۱؛ ۱ یوحنا ۲: ۲۰، ۲۷؛ خروج ۳۰: ۲۵، ۳۰.
- ب. ما شاخه های مسیح هستیم که به او به عنوان درخت زیتون نیکو، پیوند شده ایم تا از او مسرت ببریم (رومیان ۱۱: ۱۷، ۲۴)؛ روح حیات بخش همان شیره حیات مسیح به عنوان درخت زیتون آسمانی است؛ اگر بخواهیم از غنای مسیح به عنوان چربی و شیره درخت زیتون آسمانی برخوردار شویم، باید با روح حیات بخش به عنوان شیره حیات مسیح تماس بگیریم (لوقا ۲۳: ۳۱؛ ر.ک. مزامیر ۹۲: ۱۴-۱۳؛ ۳۶: ۸-۹):
۱. از آنجا که پیوند ما با مسیح در روح ما انجام شده است، ما باید مدام روحمان را بکار ببریم؛ وقتی خداوند را با گفتن «اوه خداوند، اوه خداوند» می خوانیم، روحمان را بکار برده و بلافاصله از خداوند به عنوان روح حیات بخش برخوردار می شویم - رومیان ۸: ۱۶؛ ۱ قرنتیان ۶: ۱۷؛ رومیان ۱۰: ۹-۱۳.
۲. راه دیگری برای مسرت بردن از غنای مسیح این است که کلام خدا را بخوانیم و به هر کلمه ای آمین گوییم؛ با این کار، روحمان را بکار می بریم، با خداوند تماس می گیریم، از او مسرت می بریم، و از روح شامل تمام به

عنوان چربی برخوردار می شویم - مزامیر ۱۰۶: ۴۸؛ نحμία ۸: ۶؛ ۲ قرننتیان
 ۱: ۲۰؛ مکاشفه ۱۹: ۴؛ افسسیان ۶: ۱۷-۱۸.

پ. ما باید ببینیم که «بر خلاف طبیعت» به مسیح پیوند خورده ایم؛ بر خلاف
 طبیعت به معنای «بر خلاف خود [نفس]» است - رومیان ۱۱: ۲۴:

۱. همه چیز از طبیعت کهنه ما با طبیعت خداوند در تضاد است. طبیعت ما
 طبیعتی گناهکار است، و طبیعت خداوند، طبیعتی الهی، روحانی و مقدس
 است - غلاطیان ۵: ۱۶-۱۷؛ ۲ پطرس ۱: ۴.

۲. برای اینکه از مسیح به عنوان درخت زیتون با غنای او برخوردار شویم، باید
 کاملاً از پیشینه کهنه، تاریخ کهنه، زندگی کهنه، عادات کهنه و آداب و رسوم
 کهنه خود به عنوان شاخه های وحشی بریده شویم - رومیان ۱۱: ۲۴؛
 ر.ک. افسسیان ۴: ۲۲-۲۴.

۳. برای اینکه بریده شدن از شیوه زندگی پیشین خود را تجربه کنیم و از تجربه
 پیوند خوردن به مسیح مسرت ببریم، باید روح خود را برای خواندن او و
 دعایی-خوانی کلام او بکار ببریم - رومیان ۱۰: ۶-۸؛ افسسیان ۶: ۱۷-۱۸.

ت. رومیان ۱۱ آشکار می کند که ما شاخه های مسیح به عنوان درخت زیتون
 هستیم (آ. ۱۷ و ۲۴) تا «زیتون» به بار آوریم و روغن تسکین دهنده تولید
 کنیم، که حاکی از روح القدس است. یوحنا ۱۵ آشکار می کند که ما شاخه های
 مسیح به عنوان درخت مو [تاک] (آ. ۵) برای به بار آوردن «انگور» برای تولید
 شراب شادی بخش هستیم، که دلالت بر حیات الهی دارد؛ و در لوقا ۱۰ آن
 سامری نیکو، روغن و شراب بر روی زخم های آن فرد در حال مرگ ریخت
 (آ. ۳۳-۳۴):

۱. روغن و شراب با هم شفای مردم می شوند؛ هر چه بیشتر در خداوند با
 خواندن او و دعایی-خوانی کلام او بمانیم، بیشتر حامل «زیتون» و «انگور»
 برای تولید روغن و شراب جهت ریختن آنها به درون افرادی که در درون
 زخمی و افسرده و ناامید شده اند می شویم.

۲. روغن درخت زیتون برای احترام به خدا و انسان به کار می رفت (داوران
 ۹: ۸-۹)، بدین نشان که کسانی که به روح رفتار می کنند، خدا را حرمت
 می نهند (غلاطیان ۵: ۱۶، ۲۵)، و کسانی که روح را بخش می کنند، انسان
 را احترام می کنند (۲ قرننتیان ۳: ۶، ۸؛ فیلیپیان ۳: ۳).

۳. شراب تاک برای شادی خدا و انسان استفاده می شد (داوران ۹: ۱۲-۱۳)،
 که نشان می دهد کسانی که از مسیح به عنوان زندگی فداکارانه و
 شادی-بخش خود مسرت می برند، خدا را شاد کرده (متی ۹: ۱۷) و کسانی
 که مسیح را به عنوان زندگی فداکارانه و شادی-بخش خود خدمتگزاری می

کنند، انسان را شاد می کنند (۲ قرن تیان ۳: ۶؛ فیلیپیان ۲: ۱۷؛ ۲ تیموتائوس ۴: ۶).

۵. ستون‌های معبد از برنج ساخته شده بودند که حاکی از داوری خداست -
۱ پادشاهان ۷: ۱۴-۱۵، ۲۱؛ مکاشفه ۳: ۱۲؛ ۲۱: ۲۲:

آ. در کتب مقدس، ستون نشانه و شهادتی از بنای خدا از طریق دگرگونی در تمرین زندگی بدن است - پیدایش ۲۸: ۲۲؛ ۱ پادشاهان ۷: ۱۵-۲۲؛ غلاطیان ۲: ۹؛ ۱ تیموتائوس ۳: ۱۵؛ مکاشفه ۳: ۱۲؛ رومیان ۱۲: ۲؛ افسسیان ۴: ۱۱-۱۲.

ب. کسانی که برای خدا مفید هستند، دائماً تحت داوری خدا (برنج) بوده، در می یابند که آنها انسان هایی در جسم هستند که لایق چیزی جز مرگ و دفن نیستند - مزامیر ۵۱: ۵؛ خروج ۴: ۱-۹؛ رومیان ۷: ۱۸؛ متی ۳: ۱۶-۱۷:

۱. علت هم تفرقه و هم بی ثمری در بین ایمانداران این است که برنج، چیزی از قضاوت خدا، وجود ندارد؛ در عوض، غرور، خودستایی، دفاع از خود، توجیه خود، تأیید خود، بهانه جویی برای خود، درست دانستن خود، و محکوم کردن و تنظیم دیگران به جای شبانی و جویدن آنهاست - ۱۶: ۲۴؛ لوقا ۹: ۵۴-۵۵.

۲. وقتی عاشق خداوند بوده و او را به عنوان انسان برنجین تجربه می کنیم (حزقیال ۴۰: ۳)، او تبدیل به عشق خارق العاده، بردباری بی حد، وفاداری بی نظیر، فروتنی مطلق، نهایت پاکی، قدوسیت و عدالت اعلا، و روشنایی و درستی ما می شود (فیلیپیان ۴: ۵-۸).

پ. بر سرستون‌های معبد «شبكة های شبکه کاری [مانند داربست] و رشته های زنجیر-کاری بود»؛ اینها نشانگر وضعیت پیچیده و بهم آمیخته کسانی که ستون‌های بنای خدا هستند است که در آن زندگی کرده و حامل مسئولیت هستند (۱ پادشاهان ۷: ۱۷؛ ۲ قرن تیان ۱: ۱۲؛ ۴: ۷-۸)؛ بر بالای سرستون‌ها، سوسن‌ها و انارها قرار داشتند (۱ پادشاهان ۷: ۱۸-۲۰):

۱. سوسن‌ها به معنای یک زندگی با ایمان به خدا هستند، یک زندگی با زیستن توسط آنچه خدا برای ما هست، نه توسط آنچه ما هستیم؛ برنج به معنای «نه من» و سوسن به معنای «بلکه مسیح» است - غزل غزلها ۲: ۱-۲؛ متی ۶: ۲۸، ۳۰؛ ۲ قرن تیان ۵: ۴؛ غلاطیان ۲: ۲۰.

۲. انارها بر تاج سرستون-ها نشانگر پُری، فراوانی و زیبایی و ابراز غنای مسیح به عنوان حیات است - فیلیپیان ۱: ۱۹-۲۱؛ افسسیان ۱: ۲۲-۲۳؛ ۳: ۱۹.

۳. از طریق عبور از شبکه-کاری و محدودیت کار زنجیرکاری، ما می توانیم یک زندگی خالص و ساده با اعتماد به خدا داشته باشیم تا غنای حیات الهی مسیح را برای بنای خدا در حیات ابراز کنیم.

۶. سنگ‌های معبد حاکی از انسانیت مسیح در دگرگونی، و مسیح دگرگون شده است – ۱ پادشاهان ۵: ۱۵-۱۸؛ ۶: ۷، ۳۶؛ ۱ تواریخ ۲۹: ۲؛ ۲ تواریخ ۳: ۶:

آ. به عنوان خدا، مسیح در جسم پوشیدن خود، جسم انسان را پوشید؛ چون تبدیل به یک انسان در جسم، انسانی در خلقت کهنه شد، او نیاز داشت تا در بخش انسانی خود دگرگون شود – رومیان ۱: ۳-۴.

ب. چنین مسیح دگرگون شده ای اکنون سنگ زنده، سنگ بنیاد، سنگ زاویه، و سنگ سر بنای خداست – ۱ پطرس ۲: ۴؛ اشعیا ۲۸: ۱۶؛ ۱ قرنتیان ۳: ۱۱؛ افسسیان ۲: ۲۰؛ ۱ پطرس ۲: ۶؛ زکریا ۴: ۷؛ ۳: ۹؛ مکاشفه ۵: ۶؛ ۴: ۳؛ ۲۱: ۱۱.

پ. سنگ‌های معبد نیز نشانگر ایمانداران در مسیح است، که توسط مسیح به عنوان آن سنگ، دگرگون شده اند – متی ۱۶: ۱۸؛ یوحنا ۱: ۴۲؛ ۱ پطرس ۲: ۷-۴؛ مکاشفه ۲۱: ۱۱، ۱۴، ۱۸-۲۱؛ ر.ک. دانیال ۲: ۳۴-۳۵، ۴۴-۴۵.

ت. عهد جدید از سنگ‌های زنده (اول پطرس ۲: ۵)، و عهد قدیم از سنگ‌های تراشیده شده (۱ پادشاهان ۵: ۱۵، ۱۷-۱۸؛ ۶: ۷) می‌گوید؛ سنگ‌هایی که برای بناسازی کلیسا استفاده شده است باید زنده در درون و بریده شده (رسیدگی شده) از بیرون (۲ قرنتیان ۴: ۱۶) باشند:

۱. در کلیسا برخی از برادران و خواهران را می‌توان با سنگ‌های «وحشی» مقایسه کرد، که به طور مستقیم از معدن کنده شده و پر از لبه‌های تیز هستند؛ وقتی با آنها تماس گرفته می‌شود، باعث می‌شوند مردم صدمه دیده و احساس ناراحتی کنند.

۲. آنها به اندازه کافی پایدار نیستند که بر آنها بنا شود، که با دیگران هماهنگی و خدمت کنند، که به همراه دیگران نبرد و جنگ کنند یا کشتی را با دیگران حمل نمایند.

۷. زندگی واقعی مسیحی برای بناسازی کلیسا به عنوان معبد خدا یک زندگی است از مسیح مصلوب شده و رستاخیز کرده به عنوان روح حیات بخش که درون وجود ما بنا می‌شود به طوری که ما با قدرت رستاخیز او با مرگ او هم‌شکل شویم تا روز به روز نو شده، و برای جلال او در کلیسا، از جلال تا جلال دگرگون شویم – فیلیپیان ۳: ۱۰؛ ۲ قرنتیان ۳: ۱۸؛ ۴: ۱۶-۱۸؛ افسسیان ۳: ۲۱.